

Solius

JORDI ARBONÈS (NIF)

Vaig tenir la sort que em convidessin al monestir de Solius a escoltar les Vespres. Una pluja mínima havia revifat la fullaraca i l'olor de l'alzinar i la pineda desprenia una apreciable sentor

Solius

---

tardorenca. No en sabia res de la congregació i em va impressionar veure sortir de la sagristia els vuit monjos. Llum tènue de groga calidesa -espelma estantissa. En pocs segons, el cor, em va traslladar a una visió medieval. Hi ajudaven els hàbits i el capteniment. Gestos senzills emanats d'un càlcul humanista, sense gesticulacions sobreres sinó gràcies als moviments precisos a l'hora de passar planes de les cançons o de canviar de llibre. Silencis acollidors que convidaven a deixar la ment en suspensió fins a l'arribada del nou cant. L'esplendor dels cants guiava cap a un estadi de pau. De fora món. El ritual que amb delicadesa ressonava al sostre i als altars, potser també a l'interior dels pocs assistents, el solista canviava, mostrava una de les millors cares de la religiositat cristiana, aquella que amb cura desplega un prec per la humanitat sencera. Va ser l'única vegada que em vaig sentir orgullós d'estar batejat perquè veia com els "meus" tenien una capacitat extraordinària de crear bellesa de llarg recorregut. L'encadenat de veus ofería una tonalitat mesurada que seguia l'ordre sagrat de les coses senzilles. Durant la poca estona que van durar les Vespres vaig recordar gent que havia estimat i que no tornaria a veure. El cant em va ajudar a suportar l'absència. Quan vam sortir vam anar a mirar el mar; tot i haver llamegades a l'horitzó, no se sentia cap tro sinó l'anar i venir de l'aigua que interpretava una altra música sagrada. O era la mateixa?

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/ultima-dia/2016/10/02/solius/807205.html?utm_source=rss